

Bolívar i Bismarck a la Catalunya d'avui

ENRIC MARÍN I OTTO

EL PUNT, 10/02/10

El darrer moviment dels dirigents de CiU demostra una astúcia política més que notable. Davant la desorientació del socialisme espanyol i el catastrofisme sense propostes del PP, el nacionalisme conservador català s'ofereix per a fer pactes d'estat contra la crisi que permetin reorientar la política econòmica del govern central. El moviment té efectes col·laterals positius que es deixen notar en diferents direccions: és un clar avís als dirigents del PP, contribueix a la imatge de centralitat política de la coalició i permet disputar al president Montilla i al PSC el paper d'interlocutor amb Madrid i de referent seriós i constructiu de la política catalana. Finalment permetrà mostrar la cara més programàtica i propositiva de la coalició sense haver de tenir Montilla com a interlocutor polític preferent. Parlar dels temes importants amb el president del govern espanyol permet ignorar i disminuir la figura política de Montilla. Es tracta de càlcul polític en clau electoral. I també d'un retorn a la manera de fer del pujolisme més genuí: pragmatisme i moderació sistemàtica endolcida fent l'ullet de manera ocasional al sobiranisme i relació directa amb els grans partits espanyols assumint en solitari la representació del catalanisme polític. Fins aquí les virtuts. Virtuts perfectament contrastades: sobre aquest esquema, Jordi Pujol va construir una clara i sòlida hegemonia política de molt llarg recorregut. El problema és que ara les condicions ja no són les mateixes. De fet, són prou diferents. Bàsicament, per dues raons: en primer lloc, Artur Mas és efectivament un polític molt més sòlid i consistent del que podia semblar fa sis o set anys, però no té el carisma transversal de l'excel·lent figura de Jordi Pujol. El fundador de Convergència podia combinar el paper de

polític de centredreta, dirigent nacionalista i home d'estat a Madrid. En segon lloc, és evident que en els darrers anys el debat sobre el sobiranisme s'ha instal·lat plenament en el centre del debat polític en la societat catalana. Com a conseqüència, el vot de l'elector sobiranista ja no es pot captar amb crides genèriques al sentiment patriòtic. El gruix de l'electorat sobiranista pot ser moderat i gradualista, però ja demana concrecions programàtiques i un horitzó polític més o menys definit. En aquesta arrencada del segle XXI encara és més difícil que fa un segle voler aparèixer en escena representant alhora el paper de Bolívar a Catalunya i el de Bismarck a Espanya.